

Έφαγε χυλόπιτα



Από τα 1800 ως τα 1860, περίπου, ο «κομπογιαννιτισμός» είχε σπάσει κάθε προηγούμενο ρεκόρ. Η αλήθεια είναι, ότι πολλοί από τους κομπογιαννίτες αυτούς, αναδείχτηκαν θαυμάσιοι πρακτικοί γιατροί και έκαναν αληθινά θαύματα, σε καιρούς, μάλιστα, επιδημιών του «μαύρου θανατικού», δηλαδή της πανούκλας. Ήταν θαρραλέοι άνθρωποι, ανθρωπιστές και θυσιάζονταν, πραγματικά, για να σώσουν τον άλλον. Τέτοιος ήταν ο Μικές Τζαννής από τη Ζάκυνθο, ο Παύλος Δάνης από το Αιτωλικό κι ο Μηνός Κρυστάλλης από την Άρτα. Ο λαός τούς σεβόταν και τους θεωρούσε άγιους.

Ανάμεσα, όμως, σ' αυτούς υπήρχαν και οι διάφοροι επιτήδριοι, που προσπαθούσαν με ψευτοπράματα να κάνουν, δήθεν, καλά, εκείνους που ζητούσαν τη βοήθειά τους. Ένας κομπογιαννίτης που έμεινε ξακουστός για τις αγυρτείες του, ήταν ο Παρθένης Νένιμος από τα Γιάννενα, που έζησε γύρω στα 1815. Γι' αυτόν λέγεται, ότι έστειλε πολλούς Αρβανίτες στον άλλο...κόσμο, θέλοντας να δοκιμάσει τα φάρμακά του πάνω τους. Μια από τις συνταγές του, ήταν πίτα με χυλό από σιτάρι, ψημένη στον φούρνο μαζί με μπαχαρικά, που την έδινε στους βαριά...ερωτευμένους. Αυτοί που αγαπούσαν, χωρίς ν' αγαπιούνται, για να τους περάσει ο καημός, έπρεπε να φάνε από την πίτα αυτή τρία πρωινά συνέχεια, τελείως νηστικοί.

Από το...περίφημο, λοιπόν, αυτό γιατροσόφι, έμεινε η φράση «έφαγε τη χυλόπιτα».